

ΤΟΥ **Μπάμπη Συριόπουλου**

Η εκλογική αναμέτρηση στις 20 Σεπτέμβρη έχει μια σημαντική διαφορά από τις προηγούμενες, πολύ δε περισσότερο από το δημοψήφισμα της 5 Ιούλη. Σε κομμάτια εργαζόμενων και νεολαίας λείπουν οι προσδοκίες, η ελπίδα για μια αλλαγή προς το καλύτερο, ενώ αντίθετα περισσεύουν η απογοήτευση και η απελπισία. Είναι διάχυτο στην ατμόσφαιρα αυτό που ονομάστηκε εύστοχα «αριστερή μελαγχολία».

Η προσγείωση μετά τις 5 Ιούλη ήταν πολύ απότομη. Ιδίως για πολλούς που έδωσαν εν λευκώ εξουσιοδότηση στον ΣΥΡΙΖΑ, την ελπίδα αντικατέστησαν άλλα ερωτήματα. Μήπως δεν αλλάζει τίποτα; Δοκιμάσαμε και την Αριστερά, μήπως είναι όλοι ίδιοι; Έχει νόημα να ψηφίσουμε; Γιατί να μην εκδηλώσουμε την οργή μας ψηφίζοντας «χαβαλετζίδικα» ψηφοδέλτια;

Η συζήτηση με αυτό το κομμάτι λαού και νεολαίας δεν μπορεί, παρά να προχωρήσει σε βάθος. Κατ αρχήν δεν έλεγαν και δε λένε, και πολύ περισσότερο δεν κάνουν, όλοι τα ίδια. Ποτέ η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν υποσχέθηκε μια εύκολη και γρήγορη λύση, ποτέ δεν πρότεινε μια σκληρή διαπραγμάτευση με την οποία θα βγούμε από τα μνημόνια χωρίς ρήξη με την ευρωζώνη και την ΕΕ. Ποτέ δεν υποστήριξε ότι μπορεί να είναι όλοι ευχαριστημένοι, κεφάλαιο και εργαζόμενοι, πλούσιοι και φτωχοί. Πολύ περισσότερο δε ζήτησε μια ψήφο ανάθεσης, αντίθετα πάντα υποστήριζε ότι μόνο με τη λαϊκή πάλη, με σκληρούς αγώνες, με ένα ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα μπορεί ο λαός να κερδίζει νίκες και να ανατρέπει την επίθεση του κεφαλαίου.

Η δύναμη για το λαό είναι η οργάνωσή του, η αποφασιστικότητά του, η πάλη του και κυρίως η συνειδησή του. Η επίγνωση του ποιος φταίει για τη σημερινή κατάσταση, η στοχοποίηση του εχθρού (το κεφάλαιο και η ΕΕ στην περίπτωση μας) είναι πιο σημαντικές από την αγανάκτηση και την οργή, το «πώς πρέπει να πάνε τα πράγματα» είναι πιο σημαντικό από το «δεν πάει άλλο».

Τα όποια αποτελέσματα των εκλογών είναι δείκτης για τις λαϊκές συνειδήσεις, γι' αυτό και όλοι βγάζουν συμπεράσματα απ' αυτά. Ας σκεφτούμε το δημοψήφισμα, δεν άλλαξε τίποτα στην πράξη αλλά δεν είναι τίποτα ίδιο μετά το εκκωφαντικό αποτέλεσμά του, ας σκεφτούμε πώς θα ήταν τα πράγματα αν το αποτέλεσμα ήταν «Ναι».

Στις 20 Σεπτέμβρη οι απογοητευμένοι από την προηγούμενη κυβέρνηση, οι εργαζόμενοι και οι νέοι, οι αγωνιστές του κινήματος, οι αριστεροί και όσοι ήλπισαν σε μια κυβερνητική λύση που θα μας ξαναδώσει αξιοπρέπεια δεν ψηφίζουν για κυβέρνηση. Ό,τι και να ψηφίσει κανείς για κυβέρνηση θα βγει το ίδιο: μνημόνια. Η πραγματική ψήφος όμως που μετράει είναι για την αντιπολίτευση που έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι. Η στήριξη εκείνης της αριστεράς που δεν έδωσε ψεύτικες ελπίδες, που τόνισε την ανάγκη συνολικής ρήξης με την ΕΕ και το κεφάλαιο, που βρέθηκε δίπλα και μπροστά σε μικρούς και μεγάλους αγώνες, βαραίνει πολύ περισσότερο από τη μία ή την άλλη κυβερνητική λύση. Η ενίσχυση του αντικαπιταλιστικού ρεύματος που εκφράζει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με τις πολιτικές της συνεργασίες, στέλνει ένα ηχηρό μήνυμα προς όλους, ότι η κατάληξη της «υπεύθυνης και κυβερνώσας αριστεράς» δεν σημαίνει και το γονάτισμα της διάθεσης για αντίσταση και ανατροπή.

Αντίθετα, η αποχή, η λευκή και άκυρη ψήφος ενισχύουν την εικόνα της αποδοχής του μνημονιακού και καπιταλιστικού μονόδρομου από λαϊκές μάζες, που στενάζουν και αγανακτούν αλλά δεν βλέπουν καμία διέξοδο. Είναι αυταπάτη ότι αποσυρόμενος από τις εκλογές καταδικάζεις το σημαδεμένο παιχνίδι. Όποιος

δεν ελπίζει τίποτα δεν είναι ελεύθερος, είναι υποταγμένος. Το σύστημα δεν ενοχλείται ιδιαίτερα όταν οι καταπιεσμένοι δεν ψηφίζουν. Σε πολλές χώρες η αποχή μετράει αστρονομικά ποσοστά χωρίς καμία διαταραχή. Στις ΗΠΑ οι μειονότητες και οι φτωχοί επίσης δεν ψηφίζουν. Ε και; Η ψήφος σε ψηφοδέλτια τύπου Λεβέντη δεν ανησυχεί κανένα επιτελείο του συστήματος. Θα δείξει ίσα ίσα ότι πετυχαίνουν το στόχο τους και η εργαζόμενη πλειοψηφία, εξουθενωμένη από τις μνημονιακές πολιτικές, αισθάνεται αδύναμη να κάνει οτιδήποτε άλλο εκτός από πλάκα.

Η εξουσία δεν ζήτησε από την εκμεταλλευόμενη πλειοψηφία σώνει και καλά να ζητωκραυγάζει υπέρ του καπιταλισμού. Δεν είναι αναγκαίο να ψηφίζουν οι εργαζόμενοι κόμματα που δηλώνουν ανοιχτά ότι είναι με τα αφεντικά αρκεί να μην δρουν και να μην ψηφίζουν ενάντια στα αφεντικά, αρκεί να μην οργανώνονται κοινωνικά και πολιτικά σύμφωνα με τα ταξικά τους συμφέροντα. Στη μακρινή Γουατεμάλα, μια χώρα που μετά την αιματηρή ήττα του επαναστατικού κινήματος είναι βυθισμένη στην φτώχεια και στην ανισότητα, στις εκλογές της 6ης Σεπτεμβρη βγήκε πρώτος ο Τζίμι Μοράλες, ένας κωμικός ηθοποιός, μια τηλεπερσόνα, που δηλώνει(τι άλλο;) κεντρώος. Η άρχουσα τάξη μπορεί να είναι ευχαριστημένη. Οι φτωχοί σκοτώνονται μεταξύ τους (οι συμμορίες και η εγκληματικότητα «βράζουν») και είναι τόσο απελπισμένοι και αποδιοργανωμένοι που εμπιστεύονται την τύχη τους σε οποιονδήποτε. Ας μην ακολουθήσουμε τον ίδιο δρόμο.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**